

Η Πανελλήνιος Απελευθερωτική Οργάνωση (ΠΑΟ) είναι χρονολογικά, η ΠΡΩΤΗ αντιστασιακή οργάνωση. Ιδρύθηκε στις 10 Ιουλίου 1941 στη Θεσσαλονίκη (αρχικά, ως Υ.Β.Ε.), απο πατριώτες αξιωματικούς του κεντροδεξιού πολιτικού χώρου. Ταυτόχρονα, είναι και η πλέον άγρια χτυπημένη απο τους ΕΑΜοκομμουνιστές αντιστασιακή οργάνωση, με πάνω από 1.300 αγρίως δολοφονημένα μέλη. Από το βιβλίο «Η Εθνική Αντίσταση των Ελλήνων, 1941-1945» της Πανελληνίας Συνομοσπονδίας Εθνικών Αντιστασιακών Οργανώσεων.

«... τα φοβερά εκείνα χρόνια, καθαγίασαν με το τίμιο αίμα τους τα ιερά χώματα της Μακεδονίας μας και είχαν την ίδια μαρτυρική τύχη με το Συντ/χη Δ. ΨΑΡΡΟ και τα παλληκάρια του στο Ευάλιο Δωρίδος, χωρίς όμως να γίνουν γνωστοί και στο Πανελλήνιο. Η μοίρα και οι άνθρωποι δεν τους επιφύλαξαν ούτε αυτό το τραγικό προνόμιο.»

Μετά την αυτοδιάλυση λόγω ελλείψεως οπλισμού και πυρομαχικών των μεγάλων και διοικουμένων από την Κεντρική Επιτροπή της οργάνωσης ανταρτικών μονάδων της ΠΑΟ, δημιουργήθηκαν, όπως ήταν επόμενο, δισεπίλυτα προβλήματα, οφειλόμενα κυρίως εις την εκδικητική μανία και την εσκεμμένη αντιπαράθεση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που επιδίωκε την πλήρη και με κάθε τρόπο επικράτηση, εξουδετερώνοντας αδίστακτα τους αντιφρονούντες.

Σε πολλές περιοχές, ιδιαίτερα στην ΚΕΝΤΡΙΚΗ και ΔΥΤΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, τοπικοί παράγοντες και οπλαρχηγοί έδωσαν με δική τους καθαρά πρωτοβουλία διέξοδο στην αντεθνική και εγκληματική αντιπαλότητα των κομμουνιστών της εποχής, δρώντες ως ανεξάρτητες ομάδες προκειμένου να προστατεύσουν τη ζωή τους και τα χωριά τους.

Ο οπλαρχηγός ΖΑΠΡΟΥΔΗΣ ΑΠΟΣΤ. επέτυχε με επιτυχείς καταδρομικές ενέργειες σε αποθήκες εγκαταλειφθέντων πυρομαχικών από τον διαλυθέντα Ελληνικό Στρατό, εντός της Βουλγαροκρατούμενης ζώνης (παλαιά οχυρά “Γραμμής Μεταξά”) να εξοικονομήσει ικανές ποσότητες πυρομαχικών και να συντηρήσει τον αντιστασιακό αγώνα σχεδόν μέχρι τέλους 1944. Η έντονη αυτή δραστηριότητα του ΑΠ. ΖΑΠΡΟΥΔΗ ενισχύετο υπό του Ταγ/χου ΣΠ. ΣΠΥΡΙΔΗ, ο οποίος εκάλυπτε την ΒΙΣΑΛΤΙΑ και την παραστρυσμόνιο περιοχή επιτυχών τελικώς επαφή με το Στρατηγείο Μέσης Ανατολής (ΣΜΑ). Ο ΖΑΠΡΟΥΔΗΣ και οι παραπάνω οπλαρχηγοί, ύστερα από πολλές συγκρούσεις με μικτά και ανοικτά συνεργαζόμενα σε ολόκληρο τον Ελληνικό Βορρά Βουλγαρο-ΕΛΑΣίτικα τμήματα, διότι οι Γερμανοί είχαν ήδη περιορισθεί στη Θεσσαλονίκη και είχαν εγκαταλείψει σχεδόν ολόκληρη τη Κεντρική Μακεδονία, δεν επέτρεψαν επικράτηση των κομμουνιστών στην περιοχή μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1944 και διέσωσαν τη πόλη της Νιγρίτας από ολική καταστροφή, που απείλησαν οι αποσυρόμενοι εκδικητικοί Γερμανοί. Η συνέχεια όμως λόγω έλλειψης πυρομαχικών, αλλά και της παρεμβολής του τακτικού πλέον βουλγαρικού στρατού με βαρέα όπλα υπέρ του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, υπήρξε τραγική για τους πατριώτες αγωνιστές της Κεντρικής Μακεδονίας. Τα ολοκαυτώματα ΤΡΙΑΔΟΣ, ΠΡΟΜΑΧΩΝΟΣ, ΒΡΟΝΤΟΥΣ, ΤΡΑΠΕΖΙΩΝ- ΜΑΪΜΟΥΝ ΝΤΕΡΕ, ΑΡΝΑΙΑΣ, ΚΙΛΚΙΣ με εκατόμβες νεκρών αποδεικνύουν, όχι μόνο το μέγεθος της εθελοθυσίας, αλλά και την πατριωτική στάση των θυσιασθέντων, που παρέμειναν σταθεροί

στα εθνικά τους πιστεύω μέχρι τέλους με πίστη στην εθνική απελευθέρωση και την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, την κατὰ της οποίας επίθεση πρώτοι αυτοί αντιμετώπισαν!

Είναι πολύ σημαντικό να αναφερθεί στις σελίδες αυτές ότι η παραπάνω επίσημη παρέμβαση του τακτικού πλέον βουλγαρικού στρατού υπέρ του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ περιγράφεται λεπτομερώς και με στρατιωτική ορολογία στην επίσημη έκδοση του ΓΕΣ / ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ με τον τίτλο “Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ 1941-44” Σελ. 377-378, Σόφια 1987. Επίσης επιβεβαιώθηκε από τον επίσημο Διευθυντή του Ιστορικού Τμήματος του Βουλγαρικού ΓΕΣ, μετά την κατάλυση του κομμουνιστικού καθεστώτος, Δρ. Ιορδάνη Μπάεφ σε ανακοίνωσή του στην Αθήνα κατά το Συνέδριο “Ο Δεκέμβρης 1944 στο πλαίσιο των μεταπολεμικών εξελίξεων” [13-15 Μαΐου, Εκδόσεις φιλιστωρ 1996].

<http://blackblogofcommunism.com/category/%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%B9%CE%BA%CE%AC-%CE%B1%CF%81%CF%87%CE%B5%CE%AF%CE%B1/%CF%86%CF%89%CF%84%CE%BF%CE%B3%CF%81%CE%B1%CF%86%CE%AF%CE%B5%CF%82/>